

Drazí přátelé,

právě jsem se vrátil z pražské katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha, kde se konala slavnostní pontifikální mše u příležitosti výročí kanonizace sv. Anežky České, kterou vedl zástupce sv. otce Benedikta XVI papežský legát kardinál Joachim Meisner, arcibiskup Kolína nad Rýnem. Možná, že jste také sledovali tuto událost v televizi ČT 2, nebo v rozhlasovém vysílání. Při této příležitosti jsem si uvědomil, že je důležité si sv. Anežku Českou nadále připomínat, nejen v jejím roce, ale i dále si uvědomovat její společenství s námi. Proto dovoluji, abych místo adventního, či vánočního úvodníku v naší Naději, obrátil pozornost k osmisetletým narozeninám naší světičky, která ač zesnulá, dále žije v našem národě u mnohých lidí v jejich myslích i modlitbách a je naší přímluvkyní na věčnosti v Boží lásce. Dala podnět mnohým umělcům, literátům, hudebníkům, ale i dětem, lidem veřejně činným i prostým, a tak se stala nadkonfesionální osobností našeho národa a sjednotitelkou lidí dobré vůle. Máme zde celou řadu literárních děl pro mládež, dospělé, ale i vzdělance v této oblasti. Bylo vytvořeno mnoho uměleckých skvostů odborníky, uspořádány četné výstavy, mnohá symposia i setkání. Zapojily se děti výtvarnou činností i výsadbou stromů, které narozeniny sv. Anežky budou nadále připomínat spolu s těmi význačnými díly našich osobností. Anežka Česká se stala jednou z nejvýznamnějších osobností národa, která má co říci lidem dneška.

Když se ke konci církevního roku čte v 1. čtení 33. neděle v knize Přísloví o zdatné ženě, můžeme vzpomenout na „Ženu, která ctí Hospodina, zaslouží si chválu“ (Př 31,30). Pamatujme na své kořeny a držme se těch, kteří nám mají co říci i dnes. Materiálů v této oblasti je dnes víc, jak kdy jindy, jenom je třeba je objevovat, abychom si počínali, jako dívky moudré a ne jako dívky pošetilé. Mějme radost, že objevujeme vzácné perly a nic nám nebude chybět. A to patří i k Adventu i k Vánocům. Takže vše dobré a mnoho štěstí pramenící z lásky, Vám, drazí, přeje na přímluvu sv. Anežky

Váš P. Jiří

Celosvětové setkání mládeže – Madrid 2011

Dne 8.srpna 2011 jsme stejně jako spousta mladých z naší republiky, kterých bylo více než tři tisíce, odjeli na celosvětové setkání mládeže do Madridu. Motto tohoto setkání bylo „V Kristu zapust'te kořeny, pevně se držte víry“. V duchu tohoto motto se nesl i program v Tarragoně a poté i v Madridu.

Z Kladna nás vyjelo přibližně 12, ten „nepřesný“ počet je z toho důvodu, že spousta z nás se vydala na cestu s jinou než „domovskou“ arcidiecézí – což byl i můj případ. Vše začalo společnou mší svatou, po které jsme se všichni nalodili do autobusů a vydali se, dá se říci na pouť. Po celonoční cestě autobusem jsme zastavili na naší první zastávce v Annecy ve Francii. Zde jsme měli den na prohlédnutí si malebného francouzského města, které je spjaté se životem sv. Františka Saleského, a s možností vykoupaní se v průzračně čistém jezeře uprostřed hor. To jsme také využili. Večer jsme zakončili společnou českou mší svatou s místním panem farářem a vyjeli jsme na další noční cestu s cílovou destinací Tarragona, kde měl probíhat již předprogram samotného setkání. V Tarragoně jsme našli přístřešek ve školách a tělocvičnách. Spolu s námi Čechy zde byly ještě další národy, celkově na 14 tisíc mladých. Většina programu se odehrávala v českém centru, kde byly mše svaté mimochodem i s arcibiskupem Tarragony. Mimo to jsme absolvovali i den po místních památkách, seznámili jsme se s patrony města a spoustou dalšího, nevyjímaje katecheze, seznámení se s místním folklórem atd. Duchovní program byl doplněn „světskými“ radovánkami, hlavně koupáním v krásně teplém moři, opalováním se na pláži a společnými večery naší skupiny nad sklenkou sangrie.

Zhruba v půlce našeho pobytu v Tarragoně jsme se vydali na výlet do Barcelony, kde byla společná mše svatá všech mladých lidí ubytovaných v Katalánsku, prohlídka chrámu Sagrada Familia. Tento imponující chrám, který mně osobně připomíná zvenku stavbu z písku, má neskutečně mnoho biblických motivů a každý výjev či prvek něco symbolizuje. Speciálně pro nás byla rezervována prohlídka vnitřních prostor. Po vstupu jsem byl naprosto uchvácen monumentálností této stavby, kde se snoubila hra světél s dokonalými architektonickými prvky. Kromě chrámu jsme v Barceloně viděli též Gaudího domy i park De Guell. A vše bylo zakončeno společným večerním koncertem, který jsme si patřičně užili.

Vyvrcholením pobytu v Tarragoně byla společná večerní mše všech mladých z Tarragony v jedné z místních arén. Pak již další den následovala cesta na hlavní program do Madridu, kde jsme se „sešli“ s ostatními poutníky z celého světa. Obdobně jako v Tarragoně jsme měli vždy dopolední program v českém centru, kde byla vždy katecheze, většinou jednoho z našich biskupů a mše svatá. Odpolední program jsme si již každý zajišťovali individuálně, prohlídkou památek, hledáním volného stravování a diskusní skupinkou na téma přednášky, adorací či muzikálem. V den příjezdu svatého Otce jsme prožili společnou mší svatou v centru Madridu, společným programem také byla křížová cesta, při které vždy zástupci určité sociální či etnické skupiny nesli kříž vždy na další zastavení.

Úplným vrcholem pak byla večerní vigilie se svatým Otcem na letišti Cuatro Vientos, po které jsme společně přenocovali pod širákem a druhý den společná mše svatá, kde se sešlo bok po boku na 1 a tři čtvrtě milionu mladých z celého světa. Tím bylo zakončené setkání a následovala již jen cesta zpět, na které jsme se zastavili ve francouzské Versailles.

Mezi mé nejsilnější zážitky patří jednoznačně prohlídka Sagrady, společná křížová cesta a večerní vigilie se svatým Otcem, při které panovala výjimečná atmosféra, a také jsem velice ocenil fakt, že i přes zdravotní potíže, které Benedikt XVI. měl, ten večer s námi přečkal i vydatnou průtrž mračen a „neopustil“ nás.

Po celé setkání jsme se setkali s vstřícností a vřelostí místních lidí. Můj názor je, že tato celosvětová setkání mají obrovský význam. Jednak každý může vidět pospolitost mladých lidí z celého světa, vidí, že není „ve víře“ sám. V tom dle mého je největší síla těchto setkání. Možnost konfrontovat svoji víru s vírou státníků mladých z jiných koutů světa. Také kvalitně připravené katecheze, které určitě mohou obohatit nejen duchovní život a mnoho dalšího z velmi bohatého programu, doplněného poznáváním místních památek a mnoha osobními zážitky.

Tomáš Parkman

Pout' na beatifikaci Jana Pavla II.

Drazí přátelé, dovolte nám, abychom zde přispěly tímto zážitkem do naší Naděje. Ten den byl pro nás posílením vlastní naděje. Naděje v dobrého Pastýře.

Dne 1. května 2011 o hodině 4. nad ránem, vzpomínáme na moment, kdy přijel náš autobus CK Miklas Tour do věčného města. Cestou jsme si všimly - to bylo ještě na území Rakouska - že většina aut a autobusů byla z Polska. Připadalo nám to, jako kdyby celé Polsko směřovalo do Říma. Nakonec Svatopetrské náměstí bylo už od rána přeplněné lidmi. Jen vlajky vypovídaly, z jakého státu byli poutníci. Svou přítomností zasvětili ten den zpěvem a modlitbou. Mnoho z nás si už v autobuse připomínalo život Jana Pavla II. krátkým filmem. My samy jsme nesly hrdě dvě vlajky - jednu českou, druhou polskou. Velkým pozdvižením působila ta česká vlajka. Přestože bylo ve Vatikánu málo poutníků z Čech, stalo se nám, že jsme několikrát uslyšely radostné "Dobrý den!" Anebo se někdo zvědavě vyptával, ukazující na vlajku, z jakého jsme státu.

Osobnost kněze Wojtyły byla svou trpělivostí, pokojem a uměním naslouchat lidem neobyčejná. Hlavně vychovával mládež, už předtím než se stal papežem. Tak moc nás oslovil, že v den jeho úmrtí nebo teď v den blahorečení, jsme ho, mladí z celého světa, vždy doprovázeli. V tomto důležitém dni byla nejprve zazpívána Korunka k Božímu milosrdenství, byl to překrásný hlas slečny z Polska, potom byla přinesena relikvie krve Jana Pavla II., kterou nesla francouzská řeholní sestra Marie Simon Pierre, díky které se tato slavnost mohla uskutečnit, jelikož zažila zázrak uzdravení sama na sobě. Mše svatá byla koncelebrovaná a zpívaná pro Jana Pavla II. V okamžiku, kdy byl odhalen obraz s podobiznou Svatého otce, bylo tolik radosti, že chvílemi se nám zdálo, že Karol Wojtyła se na nás usmívá a žehná nám - jeho Totus Tuus jakoby bylo slyšet po celém Římě. Všichni poutníci z celého srdce křičeli známé heslo: "Giovanni Paulo!" Jiní začali tleskat a nakonec se po nebi rozlétly bílé holubice a vznášely se vzhůru bílé balónky.

Ten den zůstane navždy v našich vzpomínkách a modlitbách. Odjely jsme s přesvědčením, že tak jak odešel Jan Pavel II., tak umírají svatí – Sancto Subito!

*Teresa, Tereza a Veronika
Malanowské*

20 let chrámového sboru

V polovině září letošního roku uběhlo 20 let od obnovení chrámového sboru kladenské farnosti. Zcela nenápadně a bez minimálního zájmu místních medií, jako ostatně po celou dobu jeho existence.

Chrámový sbor se utvořil z popudu P. Jiřího Neliby jako následník poválečného chrámového sboru po dlouholeté normalizační pauze. Z počátečních velmi skromných výsledků se postupně vypracoval v solidní chrámové těleso zvládající i velmi obtížný repertoár všech hudebních epoch od gregoriánského chorálu až po autory 20. století.

Základním zaměřením sboru byla a stále je oslava Boha při slavnostní liturgii. Postupem let se podařilo zvládnout odpovídajícím způsobem hudební součást liturgií všech slavností a významnějších svátků. Za 20 let své existence vystoupil sbor více než 600x. Na rozdíl od sborů soustřeďujících se na koncertní činnost jsou zde kladeny extrémní nároky na šíři repertoáru, neboť každá liturgická slavnost vyžaduje jiná hudební díla. Není časový prostor na pomalé a detailní pilování jednotlivých skladeb jako u sborů s koncertním zaměřením. Z toho pramení i občasná nejistota při prvním provedení nových skladeb.

Přestože koncertní činnost nepatří k hlavním cílům sboru, podařilo se i v této oblasti vytvořit si dobrou pověst v rámci Kladna a okolí. Ať už jsou to tradiční a hojně navštěvované vánoční koncerty nebo i příležitostné koncerty s jinou tematikou (postní, velikonoční, mariánské apod.). Mezi nejnáročnější koncertní projekty patřil bezesporu koncert z děl W.A.Mozarta, Bachovy Pašije dle Lukáše nebo letošní postní koncert s Velkopáteční kantátou od K. Kammerlandera. O oblíbenosti těchto koncertů svědčí i vesměs zaplněné auditorium chrámu Nanebevzetí Panny Marie v Kladně, kde se tyto pravidelně pořádají.

Na úspěchu koncertů se podílí do velké míry i instrumentální komorní soubor složený z amatérských i profesionálních hudebníků hrajících pro větší slávu Boží bez nároku na jakýkoli honorář. Většina z nich se účastní na koncertech sboru již po mnoho let, prakticky od jeho založení. Chci jim tímto vyslovit úctu a poděkování.

Sbor tvoří od počátku výhradně amatéři s rozdílným hudebním vzděláním. Většina z nich prošla celým dvacetiletým vývojem a i když pochopitelně zestárla, chuť do další činnosti jim zřejmě nechybí. Není totiž jednoduché a vůbec ne pohodlné jednou týdně se večer účastnit zkoušky ve studené sakristii kročehlavského kostela a pak (hlavně v zimních měsících) při liturgii postávat na promrzlém kůru chrámů kladenské farnosti. Tato obětavost je možná jenom proto, že všichni členové sboru vidí svoji činnost jako službu. Navíc se na půdě sboru vytvořil prostor pro vzájemné setkávání lidí, kde je možné sdílet své radosti i bolesti. Všem členům (a především členkám, kterých je podstatně více) chci tímto poděkovat za obětavost a vytrvalost se kterou pokračují i přes pokročilý věk mnohých z nich v tomto záslužném díle.

Přiliv nových mladších členů je bohužel minimální a hrozí časem, že se sbor postupně vyčerpá. Apeluji proto tímto na všechny farníky, ať muže či ženy, kteří by měli chuť a umění trochu zpívat, aby neváhali a zkusili nezávazně přijít mezi nás. Zkoušky sboru se budou v roce 2012 konat po zimní přestávce od 15. února vždy ve středu v 18:45 hodin (po mši svaté) v sakristii kročehlavského kostela. Nikdy jsme nikoho se sboru nevyhloučili, ale také nikdy nikoho nenutili, aby zůstal. Vše je naprosto dobrovolné a záleží jen na rozhodnutí každého z vás.

Petr Vašata

vedoucí chrámového sboru

Naše pouť k františkánům do Prahy

Dovoluji si nabídnout několik poznámek z návštěvy u bratří františkánů od Panny Marie Sněžné v Praze. Tentokrát nás, stále ještě čilých penzistů, jelo dvaadvacet a nebyla to naše první společná cesta. Po augustiniánech u sv. Tomáše, boromejkách v Řepích a dominikánech u sv. Jiljí to bylo už čtvrté řeholní společenství, kde jsme byli přijati.

Devátého listopadu přesně v 10.00, jak bylo domluveno, nás před vchodem do kostela přivítal P. Vianney Jan Dohnal OFM, provinční vikář, jenž je současně také rektorem kláštera v Hájku.

Jak bývá dobrým zvykem, začal ohlédnutím do historie, až do středověku, do doby vlády Karla IV. Na jaře r. 1347 k nám přišli na Karlovo pozvání bratři karmelitáni a hned první den poté, co byli Karel a jeho žena, Blanka z Valois, v Praze slavnostně korunováni, založili společně za branami Starého Města klášter. Stalo se to 3. září 1347. Protože karmelitáni patří k žebravým řádům, neměli žádné vlastní prostředky a tak jim panovník věnoval rozsáhlé pozemky, aby jejich prodejem následně mohli získat peníze na stavbu. O rok později už se stavěly kolem budoucího kláštera první domy vznikajícího Nového Města. Při pohledu na nás si možná P. Vianney řekl: "Proč jim to vlastně povídám, když jsou to všichni pamětníci?" Do kláštera přicházeli postupně další řeholníci a na konci života Karla IV. už bylo v konventu na 200 duchovních, kteří se věnovali službě věřícím, ošetřování nemocných, kazatelské činnosti a dalšímu budování kláštera. Na žádost panovníka mnozí působili jako profesori na nově založené univerzitě (mezi řeholníky bylo 60 doktorů teologie).

Doba poklidného života počátkem 15. stol. skončila. V průběhu husitských bouří byl kostel i s vysokou věží opakovaně poškozován, byla ničena jeho výzdoba, obrazy i sochy, do kláštera se po vyhnaných karmelitánech stěhovali pražští měšťané. Bratři se mezi ruiny několikrát vrátili, ale v té turbulentní době byli opět vyháněni, až nakonec klášter i kostel úplně opustili. Kostel zůstal bez střechy a změnil se ve smetiště. To trvalo do r. 1603, kdy dal císař Rudolf II. kostel i klášter do užívání františkánům-observantům. Ti začali hned s opravami, ale ani jim se nepodařilo dostavět kostel podle původních plánů, a to ani přes vydatnou pomoc kancléře Zdeňka z Lobkovic. Neměli k tomu dost času.

V r. 1611 došlo k tragické události, když v souvislosti se vpádem Pasovských do Prahy byli řeholníci nařčeni z kolaborace s katolickým vojskem. Bylo to právě na masopustní úterý, kdy do kláštera vtrhla pražská lůza a všech 14 přítomných františkánů bylo povražděno, těla byla zohavena a ponechána na podlaze. Až po několika dnech byly ostatky pohřbeny do klášterní zahrady a teprve po pěti letech byly exhumovány a přeneseny do dnešní kaple sv. Michala. Na počátku letošního roku připomněla čtyřsté výročí té smutné události rozsáhlá výstava v prostorách kláštera.

První beatifikační proces mířící k blahorečení čtrnácti pražských mučedníků byl zahájen už koncem 17. stol. Pod vlivem různých okolností byl však několikrát přerušen a znovu obnoven, naposled v r. 1992. Je to dost zdoluhavá procedura, ale na jaře letošního roku už byla záležitost v závěrečném schvalování projednána komisí teologů při Kongregaci pro svatořečení a Podle P. Vianneye je pravděpodobné, že na jaře příštího roku bude proces doveden do zdárného konce a mučedníci budou prohlášeni za blahoslavené. Kostel Panny Marie Sněžné tak jak ho dnes známe je pouhým torzem původního stavitelského záměru. Stojí jen presbytář. Hlavní loď byla několikrát rozestavěna, ale nikdy dokončena. Mohutná budova byla vícekrát poničena za lidových bouří, později přišly požáry a jednou dokonce vzala nedokončenou střechu vichřice. Stavba měla dosahovat až do míst, kde stojí dnes pomník se sochou J. Jungmanna, tzn. že celková délka kostela měla přesáhnout 100m.

Při vstupu do kostela asi každého okamžitě zaujme výška klenby hlavní lodi a impozantní hlavní oltář, nejvyšší v Praze. Titulní obraz Panny Marie Sněžné zachycuje zázračnou událost z r. 352, kdy v Římě v horkém létě napadl na pahorku Esquilin sníh (odtud P. Maria Sněžná). Na takto zázračně označeném místě byla nato postavena jedna ze čtyř hlavních římských bazilik - Santa Maria Maggiore. Oltář zdobí množství soch: sv. Jana Křtitele, sv. Petra, sv. Pavla, sv. Františka z Assisi, sv. Anežky České, sv. Vojtěcha, sv. Václava a dalších. Většina z nich patří k jedněm z prvních výrazných barokních figur v Praze. Interiér kostela je vyzdoben množstvím dalších soch, které nám připomínají zejména slavné světce patřící k františkánskému řádu.

Za hlavním oltářem je mnišský chór s raně barokními chórovými lavicemi, nad nimiž je na stěnách umístěn cyklus obrazů františkánských světců. Je tam také skříňka nekrologia (listina v dřevěné schráně

upevněné na zdi) typická pro františkánské kláštery, do níž se postupně zapisovala s datem úmrtí jména a charakteristiky bratří zemřelých ve zdejším klášteře.

Krásná barokní kazatelna má jednu zvláštnost - nevystupuje se na ni z hlavní lodi, ale z oddělené kaple sv. Michala. Tato kaple je dost veliká k tomu, aby se v ní mohli farníci v zimním období scházet k bohoslužbám a zároveň dost malá na to, aby se dala dobře vytopit. Jsou v ní také uloženy ostatky čtrnácti pražských mučedníků. V průběhu 17. stol. se kostel s kaplemi stal oblíbeným pohřebištěm měšťanských a šlechtických rodin. Od poloviny 17. do počátku 18. stol. v něm bylo zřízeno na 20 krypt. V kapli sv. Michala je pohřben i maršálek císaře Rudolfa II., Heřman K. Russworm, jehož asi všichni známe z filmu Císařův pekař. Kromě toho, že uměl dobře pít byl i znamenitým vojevůdcem, bouřlivákem, ale také např. fundátorem kaple Povýšení svatého Kříže ve Svatém Janu pod Skalou.

Vyšli jsme do klášterní zahrady, opravdového ostrova ticha uprostřed rušného velkoměsta, a P. Vianney nám ukázal strom, snad nějaký druh tisu, který podle tradice zasadil sám Otec vlasti. Uvnitř koruny rozložitého stromu byla ve výšce očí skrytá soška Panenky Marie, viditelná jen úzkým průzorem v hustém větroví. Opodál stála v trávě lavička. Velmi krásné místo. Velmi uklidňující, zvoucí ke ztišení a meditaci. Na zahradě bylo dost chladno a tak jsme přešli do refektáře, kde už voněl připravovaný oběd. Zaradovali jsme se marně, nebyl pro nás. P. Vianney nám vyprávěl legendu o tom, jak bratry navštívil sv. František. S rozpaženými rukama tehdy vstoupil zavřenými dveřmi mezi řeholníky do refektáře. Všichni přítomní to pokládali za akt požehnání, jen nejstarší z nich pochopil zjevení jako gesto, jímž František zve své bratry k sobě. Stalo se to 14. února 1611. Den poté přišlo masopustní úterý ...

Naše návštěva se chýlila ke konci, ale ještě jsme se dozvěděli, že v současnosti je v pražském klášteře 15 františkánů a další konventy jsou v Brně, Plzni, Liberci, Uherském Hradišti a Moravské Třebové. Také už víme, že řád prošel ve vzdálené minulosti několika reformami, a že má tedy větev observantů (OFM), minoritů /konventuálů/ (OFM Conv) a kapucínů (OFM Cap).

Kromě mužského řádu existuje i ženská větev, Druhý řád - sestry klarisky. K nim patřila i nyní často vzpomínaná sv. Anežka Česká. Z františkánské řehole vycházejí i další kongregace, např. Školské sestry sv. Františka a další.

Nesmíme zapomenout ani na Třetí (sekulární) řád – duchovní hnutí laiků ve světě. Také jeho členové se hlásí k odkazu sv. Františka.

Setkání s otcem Vianneyem a jeho prostřednictvím se všemi františkány jsme zakončili společnou modlitbou, po níž následovalo požehnání a rozloučení. Věříme, že po celý ten čas byl s námi i náš Pán.

Myslíme si, že je dobré občas se takto sejít. Slouží to k lepšímu vzájemnému poznávání, ke sbližování, k vytváření užších vzájemných vazeb a dovolím si říct, že františkáni a jejich spiritualita je nám po našem setkání zase bližší.

Jaromír Fišer

Čestný občan města Kladna

/Nad farní kronikou/

V posledních měsících jsme v našem kladenském kostele o nedělích slýchali „...na přímluvu Josefa kardinála Berana“. Většina z nás jistě ví, kdo to byl kardinál Josef Beran - profesor ThDr., 33. arcibiskup pražský , primas český v letech 1946 – 1969, od r.1965 kardinál. Dne 2.4.1998 byl zahájen proces jeho blahorečení.

Málokdo však ví, že pan arcibiskup Beran naše město několikrát navštívil a byl též jmenován čestným občanem města. I já jsem se to dozvěděla až ze zápisů ve farní kronice.

První zápis je z dubna 1947 a pan děkan Josef Klouček, který tehdy do kroniky současné události zaznamenával, tu napsal:

„Na Květnou neděli prováděli kročehlavští v Městském divadle své známé pašije. Představení se zúčastnil vzácný host, Jeho Eminence pan arcibiskup dr.Josef Beran. V meziaktí byl v salonku divadla četně navštěvován a osvobozenými politickými vězni obdarován starým hornickým kahanem“.

To však nebyla jediná návštěva pana arcibiskupa Berana v tomto roce. O několik stránek dále pan děkan Klouček píše o slavnosti, uspořádané při příležitosti 20 let trvání kostela sv.Václava v Rozdělově, o kterou se zasloužil zejména rozdělovský administrátor, P.Tománek.

V kronice se o tom píše:

„Celá slavnost byla spojena s jmenováním Jeho Eminence nejdůstojnějšího Arcibiskupa Msgr.Dr.Josefa Berana čestným občanem města Kladna. V sobotu 27.9.1947 večer přijela Jeho Eminence do Kladna na náměstí. Po krátkém uvítání jsem ho uvedl do kostela ke krátké adoraci, načež se odebral na radnici. Tam byl v zasedací síni shromážděn Národní výbor a četní představitelé úřadů a spolků. Zvolení bylo jednomyslné a novému čestnému občanu byla odevzdána překrásně profesorem Kulhánkem vypracovaná „adresa“.

Nejdůstojnější pan arcibiskup v krátké a obsažné řeči poděkoval a po krátkém srdečném rozhovoru v doprovodu předsedů Okresního i místního Národního výboru se zastavil na děkanství.“

Ani to však nebyla poslední návštěva pana arcibiskupa Berana v Kladně. Již zanedlouho, v r.1949, proběhla v kladenském vikariátu generální vizitace všech farností s udílením sv.břimování. Měla se konat ve dnech 2.- 7. května, ale pan arcibiskup přijel již 28.dubna, protože 3 kladenské školy odjízděly již 1.května na tzv. “letní školu“ a žáci těchto škol by tak o svátost břimování přišli.

Pan děkan Klouček píše:

„Přivítal jsem nejdůstojnějšího arcipastýře s družičkou a uvedl jsem jej s místními duchovními k oltáři naplněným kostelem. Průběh mimo řádné slavné pobožnosti byl důstojný.

Bez nějaké zvláštní agitace duchovní správy – nebylo tisku ani reklam - bez pomoci města a korporací, - při překážkách a nepřízní některých správ škol, byl již před příjezdem Jeho Eminence /před 8.hodinou/ kostel naplněn břimovanci národních škol, jejich kmotry a ostatním věřícím lidem.“

Generální vizitace, která pak od 2. května probíhala, byla tehdy velkou vzpruhou náboženského života v Kladně i okolí.

A my dnes můžeme prosit : „...na přímluvu Josefa kardinála Berana, čestného občana našeho města, posilní také nás, Pane, v naší víře a náboženské horlivosti.“

Marie Hamanová

Vážení bratři a sestry z Kročehlav, Kladna i okolí,

u příležitosti 80. výročí postavení a posvěcení kostela Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Kladně-Kročehlavech zajímavě hovořil při slavnostní mši svaté arciděkan P. Jiří Neliba. Vyzdvihl zejména kněze i ostatní osobnosti, kteří se přes pronásledování v 50. letech zasloužili o duchovní vedení tohoto kostela.

I když nepocházím z Kladna, dovoluji mi, abych v této souvislosti vzpomněla na svého hodného tchána pana Václava Kasíka, bývalého finančního ředitele Poldovky, který byl po roce 1948 i s rodinou režimem pronásledovaný a vyhozený z práce pro svoji víru a aktivní křesťanskou činnost.

V kostele Nejsvětějšího Srdce Ježíšova hrál 30 let na varhany a složil pro něj několik krásných mší svatých. Jeho mše se hrály i v pražských kostelech. Také řídil kročehlavský orchestr a sbor. Hrál na několik dalších hudebních nástrojů, věnoval se i jiné hudební činnosti.

Se svojí ženou Annou a s jejími příbuznými Marií a Františkem Jungovými nechali vytesat kamenný krucifix na zahradě před vchodem do kostela.

Naši předchůdci dokázali ve 30. letech obdivuhodně rychle postavit náš kročehlavský kostel a udržovat ho po duchovní i praktické stránce.

Po roce 1989 byly obnoveny varhany. A co my praktikující křesťané žijící na počátku 21. století? Myslím, že k dotvoření estetického a tím i duchovního prostoru kostela chybí barevné vitraje v oknech. Motiv Nejsvětějšího srdce Páně k výtvarnému ztvárnění přímo vybízí.

Věřím, že by Pán Bůh pomohl těm, kteří by se tohoto úkolu ujali přes současnou finanční krizi. Zapsali bychom se tak do duší dalších generací.

„Umění nereprodukuje viditelné, ale činí viditelným.“ (Paul Klee)

Mgr. Eva Kasíková

Ještě o kročehlavském kostele

/Zpracováno podle nahrávky rozhovoru s paní Uxovou, více jak 90 letou pamětnicí stavby kročehlavského kostela/.

"Byla jsem v té době školačka, ale přesto si pamatuji, co předcházelo stavbě kostela," říká paní Uxová v rozhovoru s Adamem Prentisem, nahraném nedlouho před její smrtí. Rozhovor byl pořízen v přípravách na 80.výročí posvěcení kostela, které jsme oslavili letos v říjnu. Snaha mít v Kročehlavech kostel byla veliká. Katolických věřících zde bylo dost a před r.1918 chodili do kaple ve škole, která tehdy byla přístupná veřejnosti a byla zasvěcena sv.Vítu. O Kročehlavech se říkalo, že je to "největší vesnice v republice" - vesnice proto, že k jejich povýšení na město chyběl právě kostel. Peníze na stavbu kostela se sháněly pomalu, byla krize, řada lidí přišla o práci. Velkou částkou, která se stala základem další sbírky, přispěl arcibiskup František Kordač, dále rodina Kotoučova, na stavbu přispívali také místní živnostníci, kterých tehdy byla v Kročehlavech velká řada - cukráři, majitelé koloniálů, mlékárny. Byly zde i tři statky a jejich majitelé, rodiny Hylských, Poláčkova a Kozákova, též podporovali vznik kostela. Další příspěvky přišly od zaměstnanců železáren a oceláren. Velký podíl na veškerém dění kolem výstavby kostela měli také pánové V. Kasík a F.Jung. Pořádali koncerty, přednášky a jiné akce a výtěžek z nich dávali na stavbu kostela. Vedení kladenské radnice ani starosta Kročehlav výstavbě nijak nepřáli, nepřišla od nich žádná podpora, ať už finanční či jiná.

Paní Uxová si pamatovala, že na slavnosti svčení kostela, které se také zúčastnila, bylo přítomno mnoho kněží z celého okolí a byla to veliká sláva, stejně jako při svčení zvonů, které se konalo o něco později. "To přilákalo i nevěřící a všichni se zájmem sledovali, jak jsou posvěcené zvony vyzdvihovány na věž," vzpomíná paní Uxová.

Brzo po vysvěcení se v kostele konala i první svatba, paní Uxová si zapamatovala i jména snoubenců - byli to Jaroslav Hlaváček a Věra Perglová.

Věřící rádi do nového kostela chodili, i když zde nebyl stálý kněz a museli sem docházet z Kladna pan děkan nebo některý z kaplanů či farář z Vrapic.

Činnost kročehlavské křesťanské obce se zdárně rozvíjela - pánové Kasík a Jung založili chrámový sbor, pořádali Pašijové hry, které měly velký ohlas a úspěch, takže s nimi na pozvání zajížděli i do okolních obcí, další setkání probíhala v kladenském Katolickém domě. "Pořádaly se další koncerty, na kterých kromě chrámového sboru vystupovali i pozvaní umělci z Národního divadla," říká pamětnice.

Dva roky po vysvěcení kostela přišli do Kročehlav z kongregace kalasantinů kněz Studený a dva bratři laikové. Svou aktivitu zaměřovali hlavně na děti. Jeden z bratrů laiků vyrobil všechny dřevěné lavičky, které stojí dodnes po stranách u zdi kostela. Později sem přišel pater Pent, Holanďan, který se naučil česky a který uvedl církevní život na úroveň.

V Kladně i v Kročehlavech byla mezi obyvateli ve velké míře zastoupena komunistická strana, katolíci to v této oblasti nikdy neměli lehké, museli strpět různé posměšky, urážky, nikdy však nedošlo k nějakému přímému útoku.

V rozhovoru paní Uxová též vzpomíná, jak vypadal kostel před II.vatikánským koncilem:

"Byla tu kazatelna, u oltáře mřížka, nad oltářem bylo okno, vedoucí do školy. Právě pater Pent se zasloužil o to, že okno bylo zazděno a na místě nad oltářem vznikla malba, která kostel zdobí dodnes - říkalo se, že malíř, který to vymaloval, byl jeho známý."

V době uzavření farního kostela v Kladně, převzal tuto funkci kročehlavský kostel. Paní Uxová vzpomíná, jak místní věřící byli hrdí na to, že se jejich kostel stal farním kostelem:

"Chodilo sem mnoho věřících, přicházeli jak z Kladna, tak z okolních blízkých obcí. Mohli jsme se lépe navzájem poznat. I dnes do našeho kostela chodí mnoho lidí nejen z Kročehlav, ale i z

Kladna a okolních vesnic. Také v dnešním chrámovém sboru jsou zastoupeni kladenští i kročehlavští věřící."

Paní Uxová končí svoje vzpomínání slovy : "Ten kostel není po architektonické stránce nijak významný, ale je prostorný a zdobí ho krásná malba s anděly a čtyřmi evangelisty. Já ho považuji za svůj druhý domov."

Zpracovala M.Hamanová

Modlitby za nenarozené

Ročně je podle statistik jen v České republice zabito potratem asi 27,000 dětí. To nám křesťanům nemůže být lhostejné. Roku 1993 se začala v Kladně formovat skupina těch, kteří se rozhodli bojovat za odstranění tohoto zla z naší společnosti. V současné době je nás víc než třicet, a každý z nás se v určitý den měsíce modlí a postí.

Jednou v měsíci je příležitost ke společným modlitbám svaté hodiny. K tomu jsme se vždy scházeli v posluchárně kladenské nemocnice, která je bezprostředně pod gynekologickou klinikou. Od začátku stavebních prací na nové budově nemocnice máme však potíže s přístupem do tohoto prostoru. Rozhodli jsme se proto přesunout naše úsilí z "místa činu" ke svatostánku.

Od 10. prosince 2011 se budeme nyní každou druhou sobotu v měsíci scházet v kostele Božského Srdce Páně v Kročehlavech v 16 hodin k adoraci a modlitbám za obrácení a Boží milosrdenství pro ty, kdo mají účast na zlech spáchaných na nenarozených dětech a za ochranu a bezpečí pro všechny, kdo jsou na životě ohroženi. K tomu srdečně zveme nejen současné členy naší modlitební skupiny, ale také všechny, kdo by se k nám rádi připojili, ať už při společné adoraci nebo modlitbou v některý den měsíce.

Abychom tak docela neopustili "bojiště" v nemocnici, prosíme všechny, kdo půjdou do nemocnice na ošetření nebo na návštěvu, za tichou modlitbu za nenarozené děti a odstranění zla potratu.

Další informace poskytnou:

D. a M. Prentisovi,

tel. 312 686 642, lpp@lpp.cz.

Dopis od sestry Marie Petry

Radostí plesá mé srdce
v mém Bohu, v mém Pánu,
že si mě vyvolil,
abych Jeho byla.
Jemu jsem všechno dala
a získala tak vše.
Děkuji za Vaše modlitby
Sr. M. Petra Součková
Milosrdná sestra.

Chvála Kristu!

Chci Vás všechny ze srdce pozdravit. A protože toužím Vás také něčím obdarovat, píši toto krátké zamyšlení.

Začalo mé studium. Jezdím do Olomouce a setkávám se zde s mnoha lidmi: vyučujícími, spolužáky i prostými lidmi, které tu či jinde potkám - ať už v tramvaji či na ulici.

Mnozí by jistě mysleli pouze na studium, ale já zde procházím a dívám se. Pozoruji věci a lidi, přemýšlím o všem a modlím se.

Modlitba je vlastně rozhovor s Pánem. - Já s Ním mluvím o věcech, které vidím nebo snad On mluví o nich a skrze ně ke mně?

Svět je zaplácnutý reklamami. - Možná neslouhlasíte nebo to již dokonce víte. Až někdy strávíte alespoň rok bez reklam, pochopíte, co tím myslím. - Všude, kam se podívám, jsou billboardy, cedule, plakáty,... (co ještě vy jistě víte lépe než řeholní sestra). Pokud zde jasně prohlásím, jak jen lžou, neříkám asi nic nového.

Mě ale děsí. Všímám si těch "úžasných" triků, které využívají. Všímám si i toho, jak naprosto perfektně působí. - A ony působí. - Ovlivňují vás i mne, a jakým směrem, to mě děsí. (Podívejte se na to, jaké hodnoty hlásají - a zjistíte, jak posouvají ta "měřítká" dobrého a zlého ve Vás.)

Ale dosti o reklamách. Jen poslední věta. Přeji Vám bezreklamní Vánoce. - A možná zjistíte tu skrytou, ale plnou pravdu, že bez reklam jsou opravdu neskutečně krásné.

Nebudu Vás unavovat dlouhým čtením, zmíním se jenom o druhé straně. Potkávám spoustu lidí - a mnohým opravdu nic neschází. Až na jediné. Nevidím, že by byli šťastni. Či spíše naopak! Já nemám nic. - Nemohu volně disponovat s penězi (de facto ty, co mám, nejsou moje, jen půjčené do "správy"), rozhodnout se pro to či ono (slíbila jsem poslušnost svým představeným), zřekla jsem se rodiny, možného manžela a dětí. - Jak to tedy, že já se usmívám a ostatní jsou prostě jak kakabusy? Bojím se, že znám odpověď. Nepotkali Ho.

Když se řekne křesťanství, snad všichni si vzpomeneme na desatero, nedělní mši (tzv. nedělní povinnost!) a půst v pátek,... A samé další příkazy, zákazy, nařízení,... - Myslíte, že to je křesťanství? - Kdyby ano, nebyla bych řeholní sestrou (asi ani křesťankou - to jen pro detail). Doufám, že při čtení těchto mých řádků, Vás přece i napadne: Musíme milovat Boha! Ano, do nebe se chodí podle lásky. A tak se snažte milovat a milovat,...

Pokud jste dospěli až sem, můžeme si gratulovat. - Jak někdo výstižně poznamenal: "Jsme ve Starém Zákoně." Problém je, že tento Zákon nikdy nefungoval. Nikdo nebyl schopen tak dokonale žít, aby jej celý zachoval. Nikdo nezachovával příkaz milovat Boha celou svou myslí,... Já jsem poznala něco jiného. Nejsem to já, kdo miluje. To Bůh! Bůh mne miluje. Bůh Vás konkrétně miluje osobní vášnivou láskou! On po Vás touží! (viz. encyklika Deus caritas est).

A toto Vám přeji. Zažít Boží vášnivou Lásku! - Pak už Vám nebudu muset vysvětlovat, proč jsem se stala sestrou - vždyť to pro Vás bude naprosto jasné. - A nebudu Vám já ani nikdo jiný

řikat: "Milujete Boha!" - Neboť kdo se setkal s Bohem, s Jeho Láskou, nemůže Jej nemilovat. - Vždyť je to právě Boží Láska, která hoří v našem srdci a miluje v nás Boha i všechny bratry. I ty protivné. I ty špatné. I ty, kteří Vám schválně ublížili. Pak již nemusíte slyšet: "Dodržujte přikázání! Chod'te na mši." Neboť přikázání jsou snadná pro srdce, které je spalováno, které hoří a zapaluje. Bohoslužby?

Co jiného budou než Vaší velkou radostí a sladkostí, kterou jen tak pro nic (tj. televizi, počítač, internet, koníčky, ale i práci) neopustíte. Společenství ve farnosti? Nějaké ty služby a práce? S radostí pro Tebe Pane!

Vánoce - to znamená, Bůh přišel k Tobě. Dovol Mu milovat Tě. Dovol Mu zapálit Tvé srdce. Dovol Mu, ať Tě očistí a ukáže Ti Tvou pravou krásu.

Vždyť svět ve světle Betléma a Kříže, nemůže být stejný. Je jiný. To vidím každý den ve tvářích lidí.

Sr. M. Petra

Vánoční slovník

Přiblížil se předvánoční čas a to je pro nás, ženy i čas většího úklidu. Začala jsem knížkami, které se mi nějak v průběhu roku leckde nahromadily. A tak se stalo, že mi v ruce znovu uvízla útlá knížečka, v níž jsem začala listovat a posléze i číst. Přečetla jsem ji jedním dechem a napadlo mě, že by myšlenky v ní obsažené mohly oslovit i vás. Je to milá knížka, kterou pro vánoční čas napsal převor břevnovského kláštera Petr Prokop Siostrzonek OSB. Dovolila jsem si vybrat pro vás několik myšlenek z knížky, která nese název **Vánoční slovník**.

Zvu vás tedy k listování jakýmsi pomyslným vánočním slovníkem.

Goethe poznamenal, že slova jsou jako listí na stromě - kde je ho nejvíc, tam je nejmíň ovoce. Nejlepším vánočním přáním by tedy mohlo být, aby ve svátečních dnech postupně opadalo listí pouhých slov a zůstalo nám právě ovoce jejich pozitivního obsahu.

Čas

K čemu využít sváteční čas?

Udělej si čas na myšlení, to je zdroj síly.

Udělej si čas na hraní, to je tajemství mládí.

Udělej si čas na četbu, to je setba moudrosti.

Udělej si čas na to, abys projevil přátelství, to přináší radost.

Udělej si čas na snění, to tě povznese ke hvězdám.

Udělej si čas na lásku, to je radost ze života.

Udělej si čas na spokojenost, to je hudba

(podle starého irského textu)

Dárky

Jedno z prvních slov, které nás o vánocích napadne,

"Ať daruješ ze svého majetku cokoli, dáváš málo.

Opravdový dar znamená dávat ze svého nitra,"

říká orientální moudrost.

A něco podobného jsem vyslechl od tří současných žen:

"Věřím, že mi svět oplácí podle toho, co mu dávám."

"Co nejvíce investuj do štěstí, které jsi schopen rozdávat."

"Dej světu to nejlepší, co máš,

a dostaneš na oplátku opět to nejlepší."

To jsou vánoční dárky, které neomrzí!

Naděje

Sváteční dny jsou obdobím naděje,

která není laciným optimismem,

že všechno má smysl - bez ohledu na to,

zda budou naplněny naše představy a přání.

Z příběhu, který začíná ve chlévě

a který vede přes kříž,

můžeme čerpat svou naději, jedinou naději,

která nás dokáže navzdory všemu

udržet nad hladinou

a každý den přimět k dobrým činům.

Pokora

Scenérie betlémské události je prostá, plná pokory.
Slovo pokora tedy patří k Vánocům,
i když o pokoře neradi mluvíme
a není to příliš vyhledávaná ctnost.
Lidé se často jako klasy zprvu zvedají a vyvyšují,
ale pokud uzrají do řádného zrna,
počnou se pokorně sklánět.
Plný klas se sklání nehlouběji,
je tak skromný, že se promění v chleba k užitku jiných.

Úsměv

Někomu se vytratil ze života a z tváře,
ale k Vánocům by měl patřit.
Když se na někoho usmějete nebo ho pochválíte,
můžete mu vrátit smysl života.
Možná si vzpomenete na den,
kdy jste zrovna neměli náladu.
Najednou se na vás někdo usmál nebo řekl:
"Dnes ti to sluší!"
"To se ti povedlo!"
"To je prima, že jsme spolu!"
Nebylo vám hned lépe?
Úsměv a vlídné slovo vás nestojí nic,
ale pro druhého mohou mít ohromnou cenu.
Mohou proměnit i všední den ve sváteční.

Tolik Prokop Siostrzonek.

Blanka Fišerová

P.S. Přidal bych slova, která má kardinál Špidlík na hrobě: „Vše, co jsme žili v lásce, přechází s Kristem do věčnosti.“

(P. Jiří)

POŘAD BOHOSLUŽEB O VÁNOCÍCH 2011 A NA NOVÝ ROK 2012

Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Kladně (nám. Starosty Pavla)

- 24.12. Půlnoční mše s doprovodem koled24.00 h.
25.12. Slavnost Narození Páně, mše s doprovodem chrám. sboru
a orchestru 10.00 h.
26.12. Svátek sv. Štěpána, mše 10.00 h.
Pro děti pobožnost u jesliček 15.00 h.
Koncert duchovní hudby - chrámový sbor.....17.00 h.
31.12. Děkovná mše na závěr roku 2011 a prosba o Boží pomoc
do nového roku 2012 na ARCIDĚKANSTVÍ 23.00 h.
1.1.2012 Nový rok - Slavnost Matky Boží Panny Marie,
mše s doprovodem chrámového sboru 10.00 h.

Kostel Nejsvětějšího Srdce Páně - Kročehlavy (Školská ul.)

24. 12. Vigilie Narození Páně, mše 16.00 h.
25. 12. Slavnost Narození Páně, mše 8.30 h.
26. 12. Svátek sv. Štěpána, mše 8.30 h.
31. 12. Děkovná mše na závěr roku 2011
a prosba o Boží pomoc do nového roku 2012.....16.00 h.
1.1.2012 Nový rok - Slavnost Matky Boží Panny Marie, mše 8.30 h.

Kaple sv. Floriána - třída T. G. Masaryka (pěší zóna - centrum města)

- 24.12. Vigilie Narození Páně, mše 15.00 h.
25.12. Slavnost Narození Páně, mše 18.00 h.
26.12. Svátek sv. Štěpána, mše 18.00 h.
31.12. Děkovná mše na závěr roku 2011
a prosba o Boží pomoc do nového roku 2012.....15.00 h.
1.1.2012 Nový rok - Slavnost Matky Boží Panny Marie, mše 18.00 h.

Kostel sv. Mikuláše - Vrapice (konečná MHD č. 4)

- 25.12., 26.12. a 1.1.2012 mše vždy v 8.30 h.

Kostel sv. Mikuláše - Švermov - Hnidousy (konečná MHD č. 2)

- 24.12. Půlnoční bohoslužba slova z Narození Páně 24.00 h.
25.12., 26.12. a 1.1.2012 mše vždy v 10.30 h.

Ostatní bohoslužby (i v neděli) jsou v obvyklém pořádku!